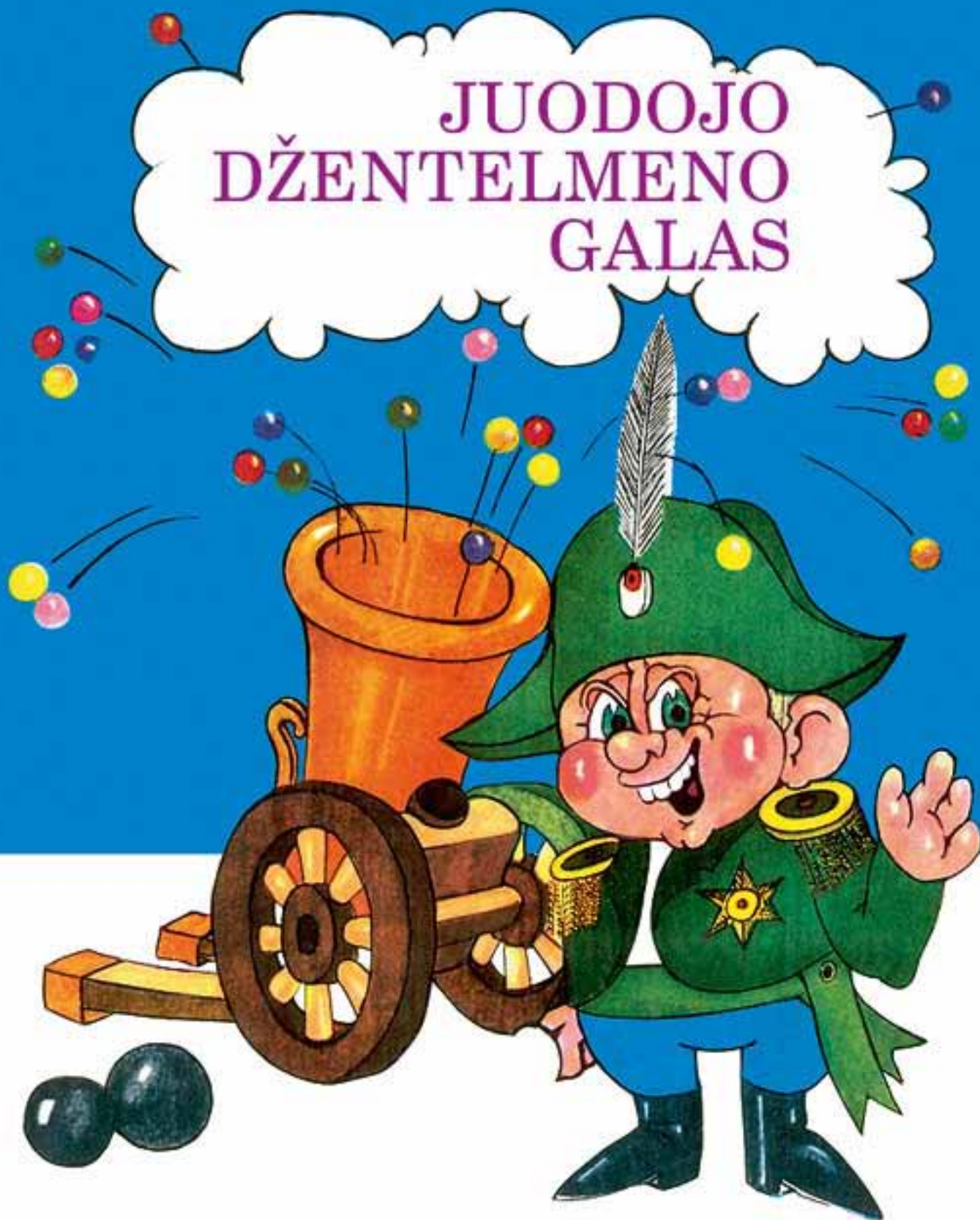

Vytautas Misevičius

JUODOJO
DŽENTELMENO
GALAS

Alma littera

TSS! BŪKITE ATIDŪS IR AUSYLI!

ČIA PRASIDEDA ĮDOMI ISTORIJA, KARTU SU
JOS VEIKĖJAIS KELIAUSITE PO KEISTUS ŽAISLŲ
PARDUOTUVĖS *TIK NEŽLIUMBK* AUKŠTUS,
SLAPSTYSITĖS SLAPTYNĖSE, SUŽINOSITE, KAIP
GALIMA SUGARBANOTI EŽĮ, KODĖL BEŽDŽIONĖ
RINGĖ VIRTO LIŪTU IR – SVARBIAUSIA – KOKS GI
GALAS IŠTIKO JUODAŽĮ DŽENTELMENA...

PIRMAS SKYRIUS

ŽAIBO TELEGRAMA

*Kai vaikai kietai sumiega,
Kai žaislai vieni palieka...*

Abi laikrodžio rodyklės akimirkai sustingo lygiai ties vidurnakčiu. Gegutė striktelėjo laukan, užvertė gurklį aukštyn, ir tuojau pasigirdo: – Ku-kū! Ku-kū!! Ku-kū!!! Kūktelėjo Gegutė lygiai dvylika sykių. Ir, užtrenkusi dureles, vėl pasislėpė.

Kai parduotuvėje TIK NEŽLIUMBK dvyliktą kartą nuaidėjo Gegutės balsas, žaislai jau buvo pakirde...

Visi rikiavosi į eilę, laukdami MECHANIKO.

Raudonu kombinezonu apsivilkęs žvalus Mechanikas nedelsė. Vieniems žaislams kaip sidabras žvilgančiu rakteliu prisuko spyruokles ir tepalu patepė sąnarius. O kitiems, kurie judėjo elektros varomi, baterijas prijungė.

Garsiai sušukę:

– Ačiū, Mechanike! – žaislai ėmė žaisti.

Vieni bėgiojo, kiti ėjo ratelio.

Po kojomis visiems maišėsi, stumdėsi KIAULĖ MAULĖ. Jos žaislai vengė, nes Kiaulė Maulė visur šniukštinėjo, lapsėjo ausimis, visur kišo savo šnipą. O ką nors sužinojus – slapta iškriuksėdavo... Paklausite, kam? Bet kas slapta, tai slapta!

Žirafa, stovėdama pirmame aukšte, tuoj po dvyliktos ištiesė savo ilgą kaklą, ištempė iki trečiojo. Čia jos laukė žirafiški pusryčiai. Niekas nesisėbėjo, kad Žirafa pusryčius pradėjo vidurnaktį: jinai, kad skrandyje pusryčiai atsidurtų aštuntą ryto, visada turi pradėti būti dvyliktą valandą nakties. Ėdė Žirafa labai greitai, baugindamasi, kad iki pietų nebaigs vakarienės...

Ką tik išsiropštęs iš hamako, vitrinoje pupsėjo Ežys Kežys. Jisai ketino nupapsenti pas brolvaiķį SPYGLIŲ. Ežys Kežys norėjo suprotinti savo jauną brolvaiķį: Spyglius prasimanė, kad pasišiaušę spygliai nemadingi, ir ruošėsi kirpykloje juos sugarbanoti.

– Tai bent brolvaiķis! Jo galvelėje proto tiek, kiek devyni kvailiai turi, pup pup, – niurnėjo Ežys Kežys. – Vėjai švilpia jo tuščioje galvoje... Kvaišelį nesupranta, kad pasaulyje nėra ir nebus išrasta būdo, kaip sugarbanoti ežių spyglius!

Staiga Kežys nustojo pupsėti: uždainavo Lėlė Sigutė...

Bet (atsimeni!) Sigutė nespėjo dainelės baigti... Nelauktai per radijo garsiakalbį pasigirdo susijaudinęs Radisto Martyno balsas.

– Dėmesio! Paties didžiausio dėmesio! – pranešinėjo radistas. – Pasiruoškite išklaudyti žaibo telegramą!

Sigutė suriko: „Mama!“ – ir užmerkė akis.

O Ežiui Kežiui visi kaip vienas pasišiaušė dygliai, ir jis susitraukė į apvalų dygų kamuoliuką.

Žaislai užgniauzė kvapą, įtempė ausis: pradėjo stuksėti telegrafas.

Ant siauros juostos pasirodė brūkšneliai, taškeliai. Va tokie:

```

... | Ž | A | I | B | O | T | E | L | E | G | R | A | M | A |
. . . | . | . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . |
. . . | . | . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . | . . . |
. | P | A | G | R | O | B | T | A | S | M | E | Š | K | I | U | K | A | S |

```

Telegrafistas Lauras tuos žodžius iššifravo ir gavo visiems suprantamas raides ir žodžius:

ŽAIBO TELEGRAMA! PATI ŽAIBIŠKIAUSIA TELEGRAMA!
DĖMESIO!!
PAGROBTAS MEŠKIUKAS GO!!!
GO PAGROBĖ NEŽINOMI NUSIKALTĖLIAI.

VISI, VISI, VISI!!!
PADĖKITE, PADĖKITE!
PADĖKITE MILICININKUI KOSTUI, SEKLIUI ŠNERVEI, ŠUNIUI
PĖDSEKIUI MAURUI IEŠKOTI MEŠKIUKO GO!!!
GAUDYKITE NUSIKALTĖLIUS!
BŪKITE ATIDŪS! BŪKITE BUDRŪS!

Priėmęs žaibo telegramą telegrafistas padėjo pieštuką, nusišluostė prakaitą nuo kaktos. Jo ranka truputį virpėjo...

Todėl virpėjo, kad Telegrafistą Laurą graužė slaptas rūpestis, pri-
kaišiojo sąžinė: jis, gal ir nenorom, bet padėjo nusikaltėliams pagrobti
Meškiuką Go...

ANTRAS SKYRIUS

SIAUBI NAUJIENA

Keletą minučių prieš tai, kai buvo paskelbta žaibo telegrama, trečia-
me žaislų parduotuvės aukšte sučirškė telefonas.

Saldžiai žiovaudamas Telegrafistas Lauras žvilgtelėjo į gegutinį laikrodį.
Buvo lygiai trylika minučių nakties.

Telefonas tebečirškė.

Lauras neskubėdamas nukėlė ragelį.

– Alio! – suniurnėjo.

– Centrinė!? – suspiegė balsas telefono ragelyje.

– Taip, centrinė! Klausau...

– Či či či! Jisai klauso! – spiglus balsas pasidarė aštresnis už skus-
tuvo ašmenis. – Tu, či či či, ne klausyk, o tučtuojau, pačiu greičiausiu
greičiu, sujunk mane, či či či, su Milicininku Kostu!

– O kam tau jo prireikė? – nusistebėjo Lauras, iš karto atpažinęs
spiglų Beždžionės Ringės balsą.

– Kas tau, či či či, darbo, mulki! – kitame laido gale klykė Ringė. –
Daryk, ką liepiu!!!

Beždžionė buvo blogai išauklėta ir baisi ginčininkė. Pavyzdžiui, su

bet kuo buvo pasiruošusi susiginčyti, kad ne žmonės kilę iš beždžionių, o beždžionės – iš žmonių. „Gerai atsimenu – mane žmogus fabrike padarė!“ – šaukdavo ji, akis išplėtusi.

O štai ir Laurą negražiai – mulkiu pavadino.

– Tu pati mul-mul-mulkė! – išsižeidė Lauras. – Nors kartą išmok mandagumo!

Kai jisai susijaudindavo ar supykdamo, pradėdavo truputį mi-mi-mikčioti... Bet mikčiodavo tik tada, kai kalbėdavo. Ir tarnybinių pareigų su asmeniniais jausmais nemaišydavo. Todėl nedelsdamas įjungė telefono komutatorių.

TRR-trr-TRR! – subirbė telefonas kitame aukšte, kur gyveno milicininkas.

Milicininkas Kostas bematant pakėlė ragelį.

– Alio! Sveikas tamsta! – kaukštelėjo batų kulnais. – Prie telefono Milicininkas Kostas.

– O čia – aš, či či či! – suspiegė Beždžionė Ringė. – Klausyk! Klausyk! Klausyk!

– Neklyk! Ko nori? Sakyk greičiau! – kaip nuplikytas Ringės balso, griebėsi už ausies Milicininkas Kostas.

Verčiau būtų nesakęs „greičiau“...

Beždžionė ėmė tratėti... Tūkstantį žodžių per minutę!

Reikalas, matyt, buvo labai svarbus, nes Milicininkas Kostas klausydamas vis labiau blyško.

– Ką tu sakai!? Sveikas tamsta! – sušuko. – Kur? Kaip!? Kada!?!?

Ir jam iš rankos vos neiškrito telefono ragelis. Tačiau Kostas kaipmat atsitokėjo, stvėrė švilpuką ir galvotrūkčiais išsoko į milicijos mašiną su sirena.

– Tuoju pat, sveikas tamsta, reikia surasti šunį Pėdsekį Maurą! Ir Seklį Šnervę! Taip, Šnervę! – pakartojo pats sau. – Kad ir kur būtų, kad ir kažin ką veiktų!

Seklys Šnervė tuo metu nieko neveikė, tik iš sunkios porcelianinės pypkės kratė lauk tabako pelenus. Iškratęs lenkėsi tabokinės ir krūptelėjo – prie pat lango šaižiai sukaukė milicijos mašinos sirena.

Birbindamas švilpuką, Milicininkas Kostas įlėkė vidun taip staigiai, kad iš seklio rankų leptelėjo žemėn sekliška pypkė.

– Fiū fiū fiū! – tik šviptelėjo Šnervė pro lūpą.

Paskui, atgavęs šaltą kraują, pakėlė pypkę nuo grindų ir paklausė:

– Ko taip leki, Kostai, kaip galvą nutrūkęs? Kas nutiko, gerbiamasis? Ir nužvelgė kartu su Milicininku Kostu įkurnėjusį šunį Pėdsekį Maurą. Tasai leketavo pravėręs nasrus, iškišęs liežuvį.

– Am am! Bėda! – sulojo Mauras, atgavęs kvapą.

– Sveiks tamsta! Bėda! – patvirtino kaukštelėjęs kulnais Milicininkas Kostas. – Prieš šimtą dvidešimt sekundžių Beždžionė Ringė telefonu pranešė...

– A, Ringė... – abejingai supapsėjo sunkią porcelianinę pypkę seklys.

– Am am! Bet tu klausyk – ką! Ką pasakė Ringė! – jaudinosi Mauras. Ir Milicininkas Kostas smulkiai smulkučiausiai išklojo Sekliui Šnervėi, ką iš Ringės buvo išgirdęs.

Žinia buvo tokia sukrečianti, kad jos beklusant suskilo geltoni Šnervės akinių stiklai. Apie pypkę nekalbėsiu – ji vėl lepsi ant grindų ir degina kilime skylę...

– Fiū fiū fiū! – šviptelėjo Seklys Šnervė pro lūpą. – Tikras kriminalas. Kostas ėmė nervingai žvilginti į rankovę milicininko švilpuką.

– Dabar manęs vyresnybė nebegirs... Nebegausiu kitos uniformos ir naujo švilpuko... – pasiguodė.

Jo palūpis atsikišo ir suvirpėjo nuo vos vos sulaikomų ašarų...

Šniukštelėjęs ir užuodęs kilimo svilėsius, Seklys Šnervė puolė prie nukritusios pypkės. Supapsėjo ją ir, švystelėjęs gerai minčiai, griebėsi telefono.

– Laurai! Laurai! Ar girdi mane!?

– Girdžiu, Sekly Šnerve! – atsiliepė Lauras.

– Pasakyk Radistui Martynui, kad bus žaibo telegrama!

– Klausau!

Sukaukšėjo telegrafas su visais brūkšneliais ir daugybe taškelių... Parduotuvėje greitai sugriaudėjo (atsimeni!?) radijo garsiakalbis.

Radiju pasklido baugi žinia, kuri taip išgąsdino Ežį Kežį ir nutraukė Lėlės Sigutės dainelę...

Tiktai vienas Nykštukas Linksmutis, baigdamas valgyti košę su razinomis, ramiausiai aplaižė šaukštą ir tarė savo murkiančiam KATINUI PELIUI:

– Ką ten radijas plepa? A?! Pasaka?.. Jau prasidėjo pasaka!?

Katinas Pelius save laikė gražuoliu – turėjo švelnų baltą kailelį. Tik va – uodegos galas juodas kaip rašalo dėmė... Bet jį galima pariest!

– Murr, – tingiai atsiliepė Katinas Pelius. – Pasaka?! Ar apie peles? Ak, kodėl mūsų parduotuvėje nėra pelių?..

Bet, pamatęs netoliese kartu su Milicininku Kostu prie mašinos bėgantį šunį Pėdsekį Maurą, jisai bematant pamiršo peles ir dėl visa ko mikliai liuoktelėjo ant viršutinės lentynos. Pelius bijojo Pėdsekio Mauro. Katino sąžinę graužė daug slaptų smaližiavimo nuodėmių... Jis net uodega akis užsidengė, kad jose neatsispindėtų ką tik vogčia suėstos pieniškos dešrelės...

Šį kartą Pelius be reikalo baiminosi – Pėdsekys Mauras netgi nepažvelgė į jį. Pastatęs ausis, jis laukė Milicininko Kosto komandos.

O tasai nedelsė:

– Visi į operatyvinę mašiną! Vykstam įvykio vieton...

Sėsdamas į mašiną, Seklys Šnervė supapsėjo pypkę, Mauras narsiai sulėjo, o Milicininkas Kostas patapšnojo sau per kišenę, kurioje buvo greitašaudis pistoletas...

Sukaukė mašinos sirena, kad visi trauktųsi į šonus, skubiai užleistų milicijai kelią...

Greičiau už vėją jie laiptų turėklais prašvilpė pro visus aukštus ir, palikę mašiną prie durų, įėjo į rūšį...

Rūsyje, už geležimi apkaltų žaislų sandėlio durų, kartoninė Meškiuko Go dėžė pūpsojo tuščia. Ant grindų mėtėsi spyna, durys išlaužtos... Meškiuko Go – nė kvapo!

Milicijai iš paskos atskubėję žaislai šnabždėjosi savo tarpe. Nuošalyje rauduoja Pajacas Pjeras, tarp kojų kvykdamas landžiojo Paršas Kvykas...

Beždžionė Ringė, išvydusi Milicininką Kostą, šoko bėgti prie jo ir jau pusiaukelėje ėmė spiegti:

– Či či či! Štai ir jūs! – Viena ranka ji įnirtingai mosavo, kita krapštėsi pakaušį. – Či či či! Aš atėjau! Aš pamačiau! Kad čionai durys – či či či – išlaužtos! Meškiuko Go nėra! Aš labai nusigandau! Išgėriau valerijonų lašų...

– Mmm, – teatsakė Ringei Seklys Šnervė, žvalgydamasis po įvykio vietą. – Mmm...

Prisikimšęs pypkę tabako, jis pradėjo tyliai, bet įtemptai mąstyti. Pas-
kui ryžtingai iš liemenės kišenės išsitraukė didelį didinamąjį stiklą: ėmė
ieškoti nusikaltimo pėdsakų...

– Ką, sveikas tamsta, Pėdseky Maurai, manai? – paklausė Kostas.

– Ką aš, am am, galvoju? – Mauras uodegą surietė kaip klaustuką. –
Gal...

Per pusę žodžio, nei į tvorą, nei į mieta, Pėdsekį pertraukė Beždžionė
Ringė.

– Či či či! – sučiksėjo. – Baisu net pagalvoti, kad reikia galvoti! To-
dėl aš niekados ir negalvoju!..

Mauras iššiepė dantis.

– Žinom, žinom! – tarė jis. – Būtų didelė staigmena, Ringe, jeigu tu
pradėtum galvoti...

Milicininkas Kostas, neapsikęsdamas tuščio plepėjimo, subirbė švilpuku.

– Pašaliniai tegu pasitraukia iš įvykio vietos per dvidešimt penkis
žingsnius... O tu, Pėdseky Maurai, nedelsk! Uosk nusikaltėlio pėdas!

Žaislai, kaip buvo liepta, atskaičiavo nurodytą nuotolį.

Visų jų dėmesys buvo nukreiptas į Pėdsekį Maurą. Šuo ėmė uostinėti,
ieškoti nusikaltėlio pėdsakų ant rūsio grindų.

Suraukė snukį ir nusičiaudėjo vieną kartą...

Nusičiaudėjo antrą kartą...

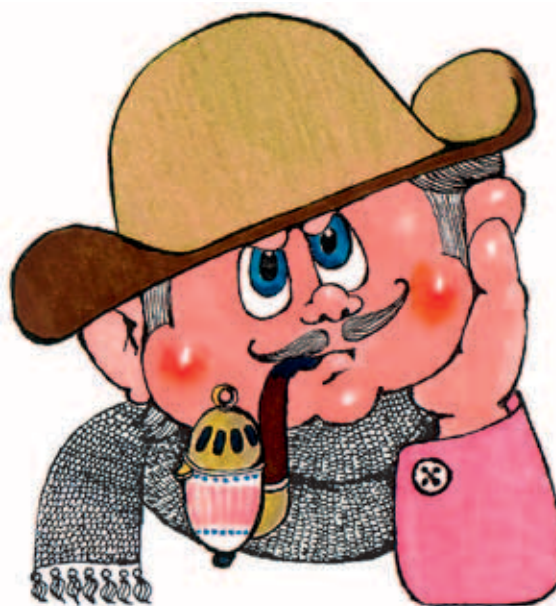
Trečią kartą čiktelėjo itin stipriai,
net dulkės pakilo nuo grindų...

– Rrrr! – suurzgė jis. – Negaliu
dirbti, kai tokios sąlygos.

Ir iš padilbų pažvelgė į Seklį
Šnervę...

Seklys Šnervė dėl tokio nelauk-
to bičiulio žvilgsnio labai nustebo
ir susijaudinęs greitai ėmė papsėti
pypkę.

– Kas nutiko, sveikas tamsta? –
paklausė Mauro Milicininkas Kos-
tas. – Kodėl neuodi pėdsakų?

Mauras piktai pasibruko uodegą.

– Am am! Todėl, kad gerbiamas kolega Šnervė, – vikstelėjo uodegos galiuką, rodydamas į jį, – pažeidė sekimo taisykles...

– Aš!? – išpūtė dūmus į palubę nustebęs Seklys Šnervė. – Aš!?

– Tu! – urzgė Mauras. – Tu! Kimšdamas pypkę, pribarstei ant grindų smulkių tabako trupinių... O tabakas panaikina pėdsakus, atbukina šunų pėdsekių nosis... Nebegalime užuosti nusikaltėlių...

Tai išgirdusi, suklykė Beždžionė Ringė:

– Či či či! Pėdsekys Mauras neteko uoslės! Jis nebeuodžia!

Susijaudinusi Ringė nusitvėrė sau už ausų ir pasileido verstis per galvą.

Dramblis Storulis, žiūrėdamas į ją, sumurmėjo:

– Cho cho! Greičiau iš asilo padarysi arklių, negu beždžionė ramiai pastovės!

O Seklys Šnervė, išgirdęs tokį Mauro kaltinimą, susigėdo ir stipriai paraudo. Net iš dantų jam pypkę vėl išsprūdo.

– Fjū fjū! – švilptelėjo susidrovėjęs. – Kaip aš nepagalvojau!!! Dešimt metų rengiuosi nustoti dūminęs pypkę... Valios neužtenka...

Priėjęs prie Mauro, Šnervė mandagiai paspaudė jam leteną.

– Atleisk, gerbiamasis bendradarbi! – atsiprašė.

Gražiai tėveliai išauklėjo Seklį Šnervę, vyrą drąsų: savo klaidas jis viešai pripažindavo. O tai, mano mielas, nelengva! Žilabarzdžiai mokslininkai, ilgai ilgai tyrinėję, nustatė, kad bet kuria pasaulio kalba sunkiausia ištarti: „Aš blogai pasielgiau“, „Aš klystu...“

Atsileidęs Mauras Šnervei draugiškai linktelėjo...

O Milicininkas Kostas nerimavo.

– Ką toliau darysim, sveiks tamsta? – sudirgęs sukiojo tarp pirštų švilpuką.

Beždžionė aplink jį šokinėjo ir kartojo:

– Ką darysim, či či či, tą ir padarysim!

Seklys Šnervė įrėmė pypkės kandiklį į kaktą, įtempė visus smegenis galvoje.

– Reikia apklausti liudytojus! – tarė galop.

– Taip, taip! Liudytojus! – pritarė Pėdsekys Mauras.

Subirbė Milicininko Kosto švilpukas.

– Dėmesio! Didžiausio dėmesio! Gerbiami bičiuliai! Kas, sveiks tams-
ta, žino ką nors apie pagrobėjus, ko mes nežinom?

Be žodžių trypčiojo žaislai. Ką jie galėjo pasakyti – grobikai pasisten-
gė savo juodą darbą atlikti be liudytojų...

Nejaukią tylą sutrikdė Paršo Kvyko žvygimas: kvi kvyyy kvy!!!

– Atleisk, aš netyčia, – tuojau pat sugriaudėjo Dramblys Storulis.
Jisai iškaito kaip mergelė ir nuolankiai atsiprašinėjo: – Oi, per savo ne-
rangumą primygau Paršui Kvykui uodegėlę...

Visų akys nukrypo į žviegiantį Kvyką. Nustebo žaislai išvydę, kad po
murzina pažastimi Kvykas laiko geltonai žalią lietsargį...

– Neregėtas vaizdas! Paršas su lietsargiu! – nusikvatojo Vienakojis
Piratas.

Paršas Kvykas, išgirdęs Vienakojų Pirato žodžius, krūptelėjo. O pa-
matęs, kad jį itin atidžiai stebi Milicininkas Kostas, bandė iš rūšio sker-
sas išsinešdinti...

Bet Milicininkas Kostas nelaukė, kol Kvykas dings...

– Kur tu? – tuojau subirbė švilpuku. – Palauk!

Kvykas nenoromis sustojo. Nunėrė akis žemyn.

– Matai, kad skubu! Išsikriuksinu...

Jo uodegos galiukas tirtėjo.

– O kur kriuksini, klausiu tavęs?!

Paršas pro trumpą apatinę lūpą nenoriai iškviksėjo:

– Netoli... Ant stogo...

Ir prikando liežuvį: ar ne per daug prasitarė?..

– Ant stogo! Ko ten prireikė? – nusistebėjo Seklys Šnervė.

Visi nekantriai laukė: ką Kvykas atsakys?..

Tasai aiškiai sumišo.

– Einu... Einu ant stogo... Gėlių palaistyti!..

Pėdsekys Mauras budriai pastatė ausis, uosliai pakėlė nosį aukštyn.

– Ant stogo? Laistyti gėlių?! – šniukštelėjo. – Betgi – am am –
užuodžiu lietaus lašus! Dabar tenai lyja!

Paršas Kvykas sumirksėjo išblukusiomis blakstienomis.

– Tai... nesvarbu, – atrėžė padrąsėjęs. – Aš lietsargį turiu!..

Rūšio skliautus sudrebino griausmingas žaislų juokas... Nusikikeno
net ašaringasis Pajacas Pjeras.

– Mama! – leipo iš juoko Lèlè Sigutė. – Paršas turi lietsargį!! Paršas per lietų eis laistyti gėlių!!! Paršas pamėgo gėles! – Ir, atgavusi kvapą, Sigutė pasmalsavo: – O iš kur, Kvykai, tą nuostabųjį lietsargį gavai?

Paršas piktai sumirkšėjo savo mažytėmis akytėmis, bet nieko neatsakė.

– Iš tikrųjų, Kvykai! A? – klausinėjo Milicininkas Kostas, žiūrėdamas į geltonai žalią lietsargį po Kvyko pažastimi.

Matydamas, kad negalės lengvai išsisukti, iširdęs Paršas Kvykas net pritūpė.

– Atstokite! – kvyktelejo iš visos gerklės. – Tai mano motinos Kiaulės Maulės lietsargis! Ko prie manęs prilipote kaip varnalėšos prie uodegos!

Lyg negirdėdamas Paršo Kvyko riksmo, Seklys Šnervė žengė žingsnį geltonai žalio lietsargio link.

– Fiū! Po šimts kalakutų! – Jis atsisuko į Pėdsekį Maurą. – Tas geltonai žalias daiktas priklauso Maulei?!

Pūstelėjęs dūmų kamuolį į rūsio palubę, Seklys Šnervė ištiesė ranką.

– Na, parodyk man tą grožybę!

Paršas Kvykas nelaukta vikstelėjo šonan ir nurūko tolyn...

– Stok! Stok! Įstatymo vardu, stok! – šūktelejo Milicininkas Kostas.

Jis norėjo užtvirti kelią Kvykui ir sugriebti jį už uodegos, bet tasai vikriai šmurkštelėjo pro itūžusio Kosto tarpukojį...

– Laikykite jį! – subirbino švilpuku uždūkęs dėl tokio išūlumo Milicininkas Kostas.

Prasidėjo karštos Kvyko gaudynės...

Šauniaisio juse pasirodė Pėdsekys Mauras... Lodamas pasileido vytis Kvyką, kuris sraigtiniais laiptais jau rangėsi aukštyn.

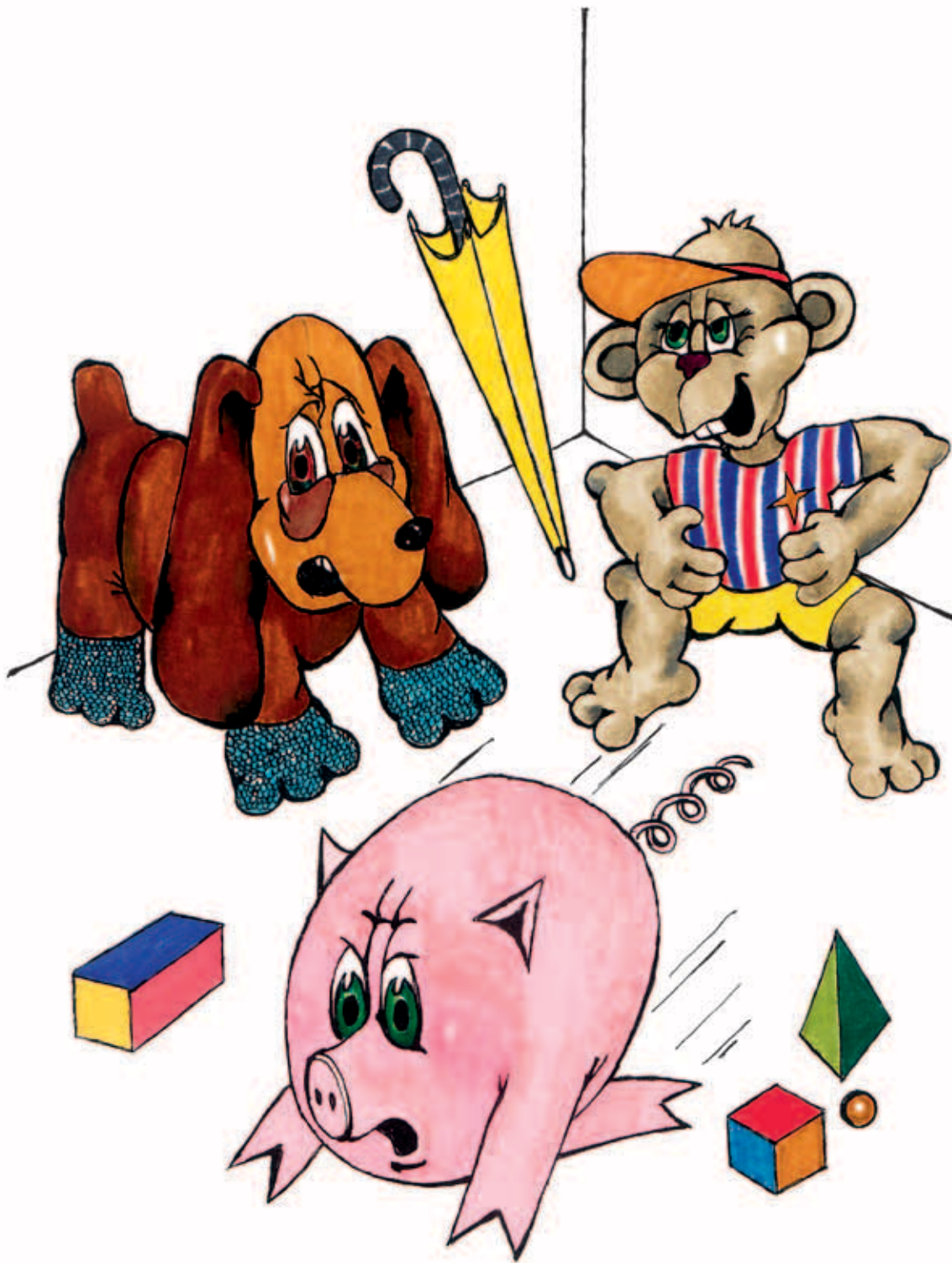
Pasivijęs Pėdsekys tvirtai įsikibo Kvykui į ausį.

– Tu arrrrrrrr-eštuotas! – urzgė jis.

– Tik be dantų! Tik be dantų! Aš skūsiuos! – grasino Kvykas.

Šuo, nekreipdamas dėmesio į bauginimus, mikliai nutempė Kvyką pas Milicininką Kostą.

Tada Kvykas suvaidino nualpusį ir, kol jį laistė vandeniui, bandė ištrūkti. Bet budrusis Pėdsekys Mauras jį vėl mikliai sugriebė ir šį kartą skaudžiau krimstelėjo ausį. Paršas Kvykas net pritūpė, ir lietsargis leptelėjo žemėn... Jis tuojau atsidūrė Seklio Šnervės rankose.

Milicininkas Kostas ir Seklys Šnervė reikšmingai susižvelgė.

– Kur, sveikas tamsta, išknisai tą lietsargį!? – pasitaisė pistoletą Milicininkas Kostas. – Atsakymui turi minutę laiko!

– RRRrrrrrrrrrr! Tiktai vieną vienintelę minutę! – patvirtino Kosto žodžius Mauras, grėsmingai atkišęs dantis.

Paršas ilgai muistėsi, bet, atsižvelgdamas į artėjančių Pėdsekio Mauro dantų aštrumą, ėmė, paploninęs liežuvį, kviksėti:

– Ko prikibote, kvi kvi kvi, prie vargšo paršelio! Aš tą lietsargį radau anam kampe, kai išalkęs šniukštinau, ar neužtiksiu plutelės alkiui numarinti... Norėjau jį... nunešti savo motinai – Kiaulei Maulei...

Žaislai, sustoję ratu, klausėsi Kvyko pasakojimo.

Beždžionė Ringė smalsaudama buvo prasispraudusi arčiausiai.

Neiškentė jinai ir suspiegė:

– Či či či! O sakei, gėles laistysi! Ant stogo! Melagis, melagis!!!

Ir Ringė skaudžiai gnybtelėjo Kvykui į riestos uodegėlės galiuką, dramblio primygtą...

Paršas sužvigo ir kaip nuplikytas šovė priekin. Bėgdamas aukštelininką partrenkė Beždžionę Ringę ir įsimaišė į žaislų būrį... Pasinaudodamas sukeltu sąmyšiu, per Žirafos koją greitai užsirangė jai ant sprando. Paskui ilguoju Žirafos kaklu pasiekė trečiąją aukštą ir pasislėpė šiukšlių dėžėje...

Šuo Mauras, didelis švareiva, atėmęs lietsargį, pabėgėlio nebesivijo ir, paskubom susiradęs dantų šepetuką, valėsi dantis, mat juos išsipurvino į murziną Paršą Kvyką.

„Tai pajuodėlis! – spjaudėsi, skalaudamas burną, Mauras. – Galėtų bent kartą per metus pirtin nueiti, bent ausis išsiplauti!.. Et, – beviltiškai numojo letena, – ne veltui sakoma: „Kas paršui plauna galvą – muilą gadina!“

Išprašę visus žaislus iš rūsio, kad galėtų ramiai dirbti, Seklys Šnervė su Milicininku Kostu atidžiai tyrinėjo atimtajį geltonai žalią lietsargį...

Staiga Šnervė susijaudinęs pamojavo delne sugniaužtu didinamuoju stiklu.

– Fjū! – šūktelėjo Kostui. – Matai! Daiktinis įrodymas!

Milicininkas Kostas išpūtė skruostus, lyg birbintų švilpuką.

– Sveikas tamsta! – apsidžiaugė. – Atradimas! Pirštų žymės!..

Kvapą užgniaužę, kuo atidžiausiai jie apžiūrinėjo riebalų dėmę ant lietsargio rankenos.

Išsivalęs dantis, atskubėjo Pėdsekys Mauras, visapusiškai apuostė daiktinį įrodymą ir pareiškė:

– Am! Am! Sviesto ir ruginės duonos kvapas! Pėdsakas!

Savo trigrašį iš už durų kyštelėjo Beždžionė Ringė:

– Či či či! Aš mėgstu sviestainius! Duoninius! Mėgs...

– O aš nemėgstu plepių! – pusiau žodžio nutraukdamas įkyruolę, suuzgė Mauras. Ir, dar kartą pauostęs lietsargį, patikslino: – Kažkas rankoje laikė lietsargį ir žiaumojo sviestainį...

Seklys Šnervė linktelėjo galvą.

– Ir, kaip matote, paliko pirštų atspaudus...

Reikėjo greitai nuspręsti, kieno pirštų atspaudai ant lietsargio. Gal nusikaltėlio, to bjaurybės, pagrobisio Meškiuką Go!

Jaudinosi, šnirpštė pro nosį Seklys Šnervė, skubiai vartydamas seklišką albumą. Tą albumą jis visada nešiojosi: čia buvo suklijuoti visų TIK NEŽLIUMBK parduotuvės žaislų pirštų atspaudai ir nuotraukos.

Seklys iki galo pervertė visus sekliško albumo puslapius ir sulig paskutiniu džiaugsmingai sušuko:

– Štai! Štai! Fjū! Radau!!! Pirštų atspaudai sutampa!

Žaislai už durų reikšmingai susižvelgė ir ištempė ausis, o Ringė šmurkštelėjo į vidų.

– Giriu! Sveikas tamsta! – sušuko, Sekliui Šnervei spausdamas ranką, Milicininkas Kostas. – Kieno jie? Ar ne...

– Am am! – Pėdsekys Mauras trečią kartą apuostė lietsargį. – Aš jau ir pats žinau! Tai...

– Gali man nesakyti! – nutraukė jį Milicininkas Kostas. – Tai...

Seklys Šnervė pridėjo pirštą prie lūpų.

– Tss! – išpėjo abu. – Tai tarnybinė paslaptis!

Ir pusbalsiu kažką pašnabždėjo tik savo bičiuliams.

Nelaimė, apdairusis Seklys Šnervė šį kartą nebuvo apdairus. Išgirdusi žodį „paslaptis“, Ringė tuoj pritipeno ant pirštų galų Šnervei už nugaros...

Ir... viską išgirdo!..

– Aha, – pašoko Ringė iš džiaugsmo, kad nusiklausė paslaptį. – Aha! Ir aš viską žinau!

Krūptelėjo, prikąsdamas liežuvį, Seklys Šnervė, susiėmė už galvos Milicininkas Kostas, liūdnai suamsėjo Pėdsekys Mauras, bet per vėlai! Beždžionė Ringė vartėsi kūliais ir spieję:

– Či či čy-y-y! Išgirdau, viską išgirdau! Tegyvuoja Seklys Šnervė, sekliausias iš visų šnervių! Aš girdėjau! Aš girdėjau, ką pasakė Seklys Šnervė, šnerviausias iš visų seklių! Tuos pirštų atspaudus paliko JUODASIS DŽENTELMENAS!

TREČIAS SKYRIUS

DU ŽINGSNIAI PIRMYN – PUSĖ ATGAL

Kartais mūsų atmintis panaši į sujauktą žaislų dėžę... Todėl, norint geriau susigaudyti šioje nepaprastoje istorijoje, reikia trupučiuką sustoti. Sustojus apsigręžti ir pusę žingsnio žingtelėti atgalios. Užėiti pas Telegrafistą Laurą, kol žaislų parduotuvėje TIK NEŽLIUMBK dar niekas nieko nežino apie Meškiuką Go...

Telegrafistas Lauras tada sėdėjo prie telegrafo aparato ir atidžiai sekė, kaip juostoje įsimuša Morzės brūkšneliai ir taškeliai...

Priimant skubią telegramą, pro duris vidun šmurkštelėjo Beždžionė Ringė. O beždžionės, kaip žinai, neapsakomos smalsuolės. Nė akimirksniu ramiai nenuleidžia ilgų, iki žemės nutįsusių rankų, tik krutina ausis, tik žvitruoja akimis...

Nuo per didelio smalsumo Ringė dešine akimi liko žvaira... Net profesorai nebegalėjo jos išgydyti nuo žvairumo, nepadėjo nė brangūs akiniai.

– Či či či! Sveikas, Laurai! – čiktelėjo Ringė, įsiskverbusi pro duris. – Kas pas tave naujo!?

Nelaukdama atsakymo, liuoktelėjo ant stalo, nuo stalo – ant šviestuvo palubėje... Pasikabinusi už uodegos, siūbuodama į visus šonus, čirškė:

– Ko tyli, Laurai, ar vandens į burną prisisėmei? Nedraugiška!

Telegrafistas dar žemiau pasilenkė prie telegrafo juostos.

– Mane tėtė mažą mokė: „Venk draugo greitomis lūpomis“, – burb-
telėjo jis.